

**ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ**

**THESAURUS
GRAECAE LINGVAE
AB HENRICO STEPHANO
CONSTRUCTUS**

Ἐλκόω, Ulcero, Exulcero. Unde pass. ἐλκοῦσθαι et ἤλκωμένος. Xen. De arte aq. [5, 1] : Ἐλκουμένων γε μὴν τούτων. [Conf. 1, 4. Eur. Hec. 405 : Ἐλκῶσαι σὸν γέροντα χρῶτα. Hippocr. De prisca med. p. 15, 53 : Ἐλκοῖ μὲν βλέφαρα. Dioscor. I, 30 : Τὰς τῶν ἐλκούντων φαρμάκων δυνάμεις. Aret. Ac. p. causs. 2, 2, p. 12 : Ἐλκοῦται δὲ καὶ ἀρτηρία · cur. 1, 9, p. 89 ; 2, 10, p. 112. De plantis arboribusve incis. Theophr. H. Pl. 4, 16, 1 : Κὰν ἐλκωθῆ καὶ μεῖζον καὶ βαθύτερον · C. Pl. 3, 2, 2 ; 5, 16, 1, Geopon. 5, 38, 2. Metaph. Eur. Alc. 878 : Ἐμνησας ὃ μου φρένας ἤλκωσεν · Suppl. 223 : Ἐλκωσας οἴκους. Augmentum ubi accedit, in libris interdum vitiose scribitur εἰλκ- pro ἤλκ-, ut ap. Hippocrat. Epid. 5, p. 1147, A, Dioscor. I, 140, p. 135 Spreng. L. DINDORF.]